

*(Stěží) deset zdvižených pravic,
které otráslly hnutím alternativní
pravice.*

Autor: Greg Johnson

Část druhá, úvodní si můžete přečíst [zde](#), třetí [tady](#) a čtvrtou závěrečnou [zde](#).

Od léta 2015 do podzimu roku 2016 vyhrávala alternativní pravice debaty a dařilo se jí měnit smýšlení mnoha lidí. Ještě důležitější ale byla dosažená proměna parametrů politické debaty. Alternativní pravici se stále více dařilo spoluutvářet obsah zpravodajství a následně donutit politický establishment reagovat. Krom toho bylo zábavné, kreativní a *cool*. Lidé se přirozeně chtěli přihlásit k hnutí a přijmout značku.

Objevily se ale i problémy.

Za prvé, alternativní pravice byla silně decentralizovaná, převážně anonymní online síť jednotlivců, webzinů a drobných organizací. Díky její online podobě sice neexistovaly žádné překážky pro virální růst hnutí, ale stejně tak nebylo možné někomu zabránit se k ní přihlásit.

Za druhé, značka „Alt-Right“ fungovala díky jisté mlhavosti svého vymezení. Obrácenou stranou mince ovšem bylo, že nikdo neměl kontrolu nad směřováním hnutí. Každý, kdo nesouhlasil s republikánským establishmentem, se tak mohl přihlásit k alternativní pravici a když Trumpova kampaň nabrala tempo, vyrůstali jako houby po dešti mladí trumpovští populisté a občanští nacionalisté, kteří se také chtěli přiřivít na nové módní vlně. Mnozí z nově příchozích nicméně byli ideologicky naivní a intelektuálně nepříliš vyspělí.

Jablkem sváru byla rasa. Jádrem a předvojem nového hnutí byli bělošští nacionalisté, podle kterých je rasa nezbytnou podmínkou příslušnosti ke každé evropské nebo na evropském odkazu založené společnosti, jako jsou Spojené státy. Mnoho nováčků ale tuto ideu odmítalo. Nevěděli, případně vědět nechtěli, o problémech multirasových a multikulturních společností. Věřili v obecně rozšířené dogma, že být Američanem je záležitostí občanskou a „kredální“ a identita je proto přístupná lidem jakéhokoli rasy. Mnoho z nich tak reagovalo na ideje bělošského nacionalismu s lhostejností nebo přímo nepřátelsky.

Užitečnost značky alternativní pravice spočívala v tom, že sloužila k oslovení lidí tzv. „normálů“, bližších politickému mainstreamu. Ti nyní ve větších počtech přicházeli na alternativní pravici a někteří z nich jí chtěli vtisknout podobu méně kontroverzního občanského nacionalismu. To vyvolalo v řadách alternativní pravice krizi.

Po celé roky si lidé v našem hnutí stěžovali, že jen „kážeme přesvědčeným“. Ale teď, když dostali obrovské publikum, které s nimi ne vždy souhlasilo, nebyli z toho nadšení, ale naopak se cítili ohroženi. Mnozí se obávali, že jejich hnutí bude nově příchozími „kooptováno“ (tzv.

„entrismus“) a začali proto přemýšlet, jak je odradit.

Už tehdy jsem to považoval za svým způsobem poráženecké. Naléhal jsem na lidi, aby situaci viděli jako příležitost konvertovat početné nové publikum k bělošskému nacionalismu. Důvodem, proč jsme dospěli tak daleko, byly naše vynikající argumenty a propaganda. Potřebovali jsme jen věřit v sebe samé a naše poselství, vrátit se zpět do boje a pokračovat v získávání nových duší.

Také jsme měli být více realističtí ohledně naší omezené kapacity ovládat decentralizované masové sociální hnutí na internetu čímkoliv jiným než těmi nejlepšími memy. V případě online hnutí s nejasnými hranicemi je dost prázdné mluvit o entrismu a čistkách: vždyť přece nijak nemůžeme zabránit tomu, aby lidé byli online, ani je nemůžeme z internetu vyhodit. Konečně jsme také nutně potřebovali vytvořit takový étos, který by nám umožnil produktivnější spolupráci s lidmi blíže středu, jejichž kontakt s mainstreamem se mohlo stát kanálem pro naše ideje a vliv.

Všechny tyto argumenty však ztratily smysl 21. listopadu 2016, kdy tzv. „Heilgate“ umožnila médiím navždy alternativní pravici spojit s neonacismem. Mnoho občanských nacionalistů v tomto momentě značku Alt-Right úplně odmítlo, a tak došlo ke zrození tzv. „Alt Lite“. „Lite“ (tedy něco jako „měkká“, „umírněná“ pravice, v zásadě občanští nacionalisté – pozn. DP) ovšem byla jen v jednom ohledu: hodila bělošské nacionalisty přes palubu. Alt Lite zůstala vlivnou silou, zatímco Alt-Right výrazně oslabil. Alt Lite oslovovala široké publikum, které bylo bělošským nacionalistům napříště upřeno a zachovala si i svou rozsáhlou síť, od níž jsme byli odříznuti. Ideje bělošského nacionalismu mají menší dosah, protože mnozí z kompetentních a kreativních lidí z Alt Lite už s námi nechce spolupracovat.

Snad největší ztráty ale byly ty ideologické. Hlavní intelektuální výzvou, s níž se bělošští nacionalisté musejí vypořádat, je prolomení tabu bělošské politiky identity. Po aféře Heilgate se však Alt Lite rozhodným distancováním se od politiky bělošské identity oddělila od bělošského nacionalismu, čímž tabu posílila právě u těch, kdo ukázali největší potenciál tuto záповěď zpochybnit.

Byla to katastrofa, Andrew Anglin (šéfredaktor nesmírně populárního zpravodajsko-zábavného webu The Daily Stormer) ji však přivítal. Anglin stál totiž v popředí snah ztotožnit alternativní pravici s nacismem: „Richard Spencer na NPI udělal v podstatě to, co bylo právě teď, po velkém vítězství potřeba: ostře oddělil Alt-Right od Alt-Cuck (konzervativně-libertariánské tendence) a Alt-Kike („pravcoví Židé“). Bude nám bez nich líp.“ [1] Líp by nám ale bylo jedině tehdy, pokud byla cílem pevná kontrola nad okrajovým subkulturním politickým hnutím. Jestliže jsme však chtěli působit na hlavní kulturní i politický proud a posouvat ho naším směrem, rozhodně nám líp nebylo.

Někteří lidé z Alt Lite spekulovali, že Spencer Heilgate cíleně zinscenoval právě proto, aby demonstrací rasového nacionalismu v jeho nejvíce stigmatizované a toxické podobě odehnal od alternativní pravice občanské nacionalisty. Když jsem však tuto teorii nadhodil při rozhovoru s člověkem, který se s ním dlouhá léta stýkal a spolupracoval, odmítl ji, protože

prý „Spencerovi připisuje příliš velké zásluhy“ a schopnost machiavelistického plánování. Celou Heilgate připsal spíš na vrub směsici vznětlivosti, alkoholu a až nepochopitelně špatného úsudku.

Ať už byla Heilgate úmyslná nebo ne, dobře předznamenala následující vývoj: snahu o centralizaci alternativní pravice pod Spencerovým vedením, což vedlo jen k dalšímu rozdělení a dysfunkci.

Poznámka:

1] Andrew Anglin, “Jared Taylor Throws Richard Spencer Under the Bus,” Daily Stormer, 27. listopadu 2016, <https://dailystormer.name/jared-taylor-throws-richard-spencer-under-the-bus/>

Druhá část čtyřdílné eseje Grega Johnsona *What Is the Alternative Right?, Part 2* vyšla na webu Counter-Currents 18. října 2018.